

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: O. P.**, zastoupena JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2005, č. j. 14 Az 268/2004 - 21,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému právnímu zástupci žalobce, JUDr. Petru Práglovi, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 268/2004 - 21 ze dne 1. 6. 2005, kterým bylo zastaveno řízení o její žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2004, č. j. OAM - 6491/VL - 10 - C09 - 2003, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl ve smyslu § 12, 13 a 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a nebyly na ni vztaženy překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Krajský soud řízení o žalobě zastavil, neboť stěžovatelka vzala žalobu zpět.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že žalobu vzala zpět proto, že jí bylo orgány Ministerstva vnitra, resp. orgány cizinecké policie výslovně sděleno, že pokud uzavřela sňatek se státním občanem České republiky a trvale s ním žije ve společné domácnosti, může požádat o udělení trvalého pobytu. Podmínkou však je, že nesmí běžet řízení o udělení azylu. Žalobkyně se proto domnívá, že napadené usnesení krajského soudu trpí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. trpí jinou vadou řízení před soudem, a to proto, že stěžovatelka neměla v úmyslu vzít žalobu zpět, aniž jí byl následně udělen trvalý pobyt na území ČR za účelem sloučení rodiny. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že byla orgány cizinecké policie informována mylně, a to proto, že si příslušní pracovníci cizinecké policie patrně neuvědomili skutečnost, že stěžovatelce bylo dříve uloženo rozhodnutím Policie České republiky správní vyhoštění na dobu tří let. Od vydání rozhodnutí již uplynula více než polovina doby správního vyhoštění, stěžovatelka proto požádala Policii České republiky ve smyslu ust. § 122 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost stěžovatele považuje za nedůvodnou, neboť se domnívá, že námitky stěžovatelky jsou s ohledem na obsah písemnosti, na základě které krajský soud řízení o žalobě zastavil, nepodložené. S ohledem na to žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelka podala dne 1. 4. 2004 Krajskému soudu v Ústí nad Labem žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Dne 12. 5. 2005 pak byl témuž soudu doručen přípis stěžovatelky, v němž stojí: *„Žalobkyně sděluje nadepsanému soudu, že dne 6. 5. 2005 uzavřela manželství s občanem České republiky ... , a proto tímto podáním bere zpět v plném rozsahu podanou žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky č. j.: OAM - 649/VL - 10C09 - 2003 ze dne 10. 3. 2004 a současně bere zpět v plném rozsahu i podanou žádost o udělení azylu.“*

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti důvod, který označuje za důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že svým obsahem nejde o důvod předvídaný tímto ustanovením, neboť jeho záměrem bylo postihnout vady rozhodnutí meritorních. Stěžovatelkou uplatňovaný důvod je nutno podle jeho obsahu subsumovat pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pod námitku nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo řečeno, u procesního rozhodnutí, jímž se řízení zastavuje, je možné v rámci kasace reálně přezkoumat toliko to, zda jde o rozhodnutí zákonné. Rozhodnutí soudu by bylo nezákonné v případě, že by soud přistoupil k aplikaci normy, jejíž hypotéza nebyla naplněna skutkovými okolnostmi. Ustanovení § 47 s. ř. s. vymezuje jako skutkové situace, za nichž se uplatní dispozice této normy v podobě zastavení soudního řízení správního, zpětvzetí návrhu (písm. a/), prohlášení navrhovatele, že byl postupem správního orgánu po podání žaloby plně uspokojen (písm. b/), nebo stanoví-li tak s. ř. s. na jiném místě

nebo jiný zákon (písm. c/). Podle Nejvyššího správního soudu není pochyb, že stěžovatelka svým procesním úkonem ze dne 12. 5. 2005 projevila vůči soudu vůli vzít žalobu zpět. Z hlediska hypotézy ustanovení § 47 písm. a) přitom není rozhodující, z jakého vnitřního motivu tak učinila. To je ostatně jedním z aspektů zásady dispoziční, která řízení o žalobě v rámci soudního řízení správního zcela ovládá. Žalobce je dominus litis, pouze žalobce je tím, kdo rozhoduje svými procesními kroky o tom, že soudní řízení správní bude zahájeno, žalobce volí strategii vedení řízení a zároveň je nadán výsostným právem ze své vůle řízení kdykoliv ukončit. Z tohoto důvodu ustanovení § 47 písm. a) konečně nepřipouští, aby projev vůle žalobce směřující k zpětvzetí návrhu byl úkonem jakkoliv podmíněným, a soudu nepřisluší nijak vnitřní motivy žalobce, který svůj návrh bere zpět, zkoumat. Stěžovatelka svůj procesní úkon (zpětvzetí žaloby) nijak nepodmínila (což by způsobovalo neúčinnost takového úkonu a soud by k němu nepřihlížel). Omyl v procesním úkonu nemá za řízení žádný právní význam. Není totiž podstatné, co stěžovatelka úkonem zamýšlela projevit, rozhodující je, co projevila. V projednávané věci šlo o projev určitý a srozumitelný. Účinky takového úkonu našly svůj výraz v zastavení řízení a ani zjištění omylu nemůže na tomto následku nic změnit. Konečně nutno podotknout, že stěžovatelka ani nevzala svůj úkon zpět (§ 41a odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), což by bývala mohla učinit tak, aby odvolání zpětvzetí došlo soudu současně se zpětvzetím žaloby. Zastavil-li proto krajský soud na základě úkonu stěžovatelky řízení, nezákonnosti se nedopustil.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 268/2004 - 44 ze dne 24. 2. 2006 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Petr Prágl. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce na výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2006 (doručeno 9. 6. 2006) nesdělil, jaké úkony právní služby po svém ustanovení učinil, Nejvyšší správní soud v souladu s poučením, které ve výzvě bylo obsaženo, o případné odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů rozhodoval podle skutečností zřejmých ze spisu. Protože ze spisu nebylo zřejmé, že by ustanovený zástupce stěžovatelky učinil jakýkoliv úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11, zejména pak § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl Nejvyšší správní soud, jak je uvedeno ve výroku III.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu